Gent on Files GOF

@rchieflink

Driemaandelijkse nieuwsbrief van 't Archief. Gent On Files vzw

Jaargang 8 - nummer 2 - april 2008

Foto van cinema Plaza aan de Sint-Michielshelling S.A.G., foto S.C.M.S., nr. SCMS 5765

Gentse bioscopen

In juni 1895 stellen Auguste en Louis Lumière een nieuwe uitvinding voor op het congres van de fotografische verenigingen in Lyon. Het is een snelle opeenvolging van een reeks foto's, waardoor de indruk ontstaat dat de personen op die foto's bewegen. Deze uitvinding van de film is een toepassing van de *phénakistiscoop* van de Gentenaar Joseph Plateau uit 1832. Het allereerste filmpje, *La sortie des usines Lumière*, is op 10 november 1895 voor beperkte kring te zien in Brussel, eveneens dankzij een Gentenaar, Amand Goderus. De eerste publieke filmvertoning in Vlaanderen werd eind oktober 1896 georganiseerd door de Parijse fotograaf Pirou en vond alweer plaats in Gent, meer bepaald in de zaal van het *Nieuwe Circus*. Slechts een beperkt clubje kwam erop af. Maar amper een maand later was dat al helemaal anders toen de gebroeders Lumière in hoogsteigen persoon een vertoning kwamen geven in diezelfde zaal.

In de eerste periode werd de film vooral gezien als een kermisattractie, maar na de Eerste Wereldoorlog werden er tot in de kleinste dorpen filmzalen opgericht, meestal door danszalen of *café-theaters* om te bouwen. Zo was er de *Savoy* in de Korte Dagsteeg die vooral een reputatie verwierf met Franse films. Het was de tijd dat de Gentse burgerij nog Franstalig was én naar de cinema ging.

In 1928 bouwde de Gentse architect Geo Henderick de feestzaal van het *Liberaal Huis* op de Korenmarkt om tot *Ciné Palace*. Dit geslaagde resultaat in art deco zorgde

Vervolg op pagina 2

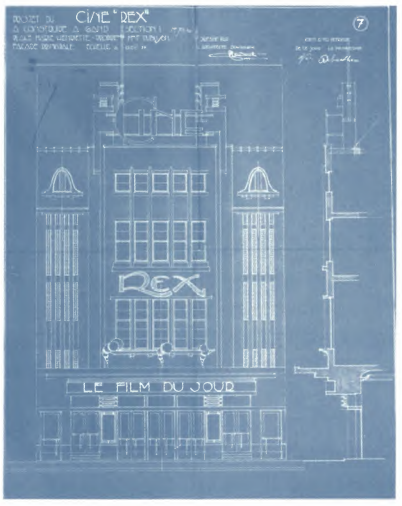

Bouwplan van cinema Rex aan het Koningin Maria-Hendrikaplein
S.A.G., reeks G 12, nr. 1933 M27

ervoor dat hij kort nadien ook *Ciné Capitole* (1932) en *Rex* (1933) mocht ontwerpen. De *Ciné Palace*, die vanaf 1912 een traditie had opgebouwd als zaal *Patria* (de filmzaal van de liberalen), werd in 1921 omgedoopt tot zaal *Regent* en in 1925 tot *Splendid*. Na de Tweede Wereldoorlog zou ze in 1952 als *Ciné Plaza* herrijzen, om tenslotte in 1977, als meerzalencomplex een nieuw leven te leiden onder de naam *Calypso*, later veranderd in *Sphinx*. Daardoor is deze filmtempel de oudste nagenoeg ononderbroken 'draaiende' zaal van Gent!

Ze is echter niet de oudste. Dat is de *Cinéma des Familles* in de nabijheid van het station (1904). In 1908 (en dat tot 1924) werden er ook films gedraaid in de zaal *Choeurs* in de Bagattenstraat, het toenmalige feestlokaal van Vooruit. In 1911 volgde de filmzaal *Oud Gend* (spelfout inbegrepen) op het Zuid. Later werd dit de *Century* met daarnaast het bescheiden zaaltje *Select*, ooit nog de cinemazaal van het *Hôtel de la Gare*. De *Majestic* in de Veldstraat dateerde dan weer van 1913, zij het toen onder de benaming *Pathéschouwburg*.

De filmzaal in Vooruit zelf zal pas in 1913 starten. In twee zalen van de *Choeurs* zouden echter filmvertoningen blijven plaatsvinden, omdat de zaal vaak uitverkocht was. Met nog een tweede zaal in *Vooruit,* was dit de grootste filmtempel van dat moment in Vlaanderen, een meerzalen-complex avant la lettre. Daarnaast waren er nog zes socialistische 'wijkcinema's': *De Vriendschap* (van 1914 tot 1925 in de Sint-Salvatorstraat), *Vrijheid door Broederschap* (van 1912 tot 1940 in de Zwijnaardse steenweg), *Cinema Salon* (vanaf 1911, later, vanaf 1929, werd dat de *Cameo* in de Frans van Ryhovelaan), De *Verbroedering* (vanaf 1921, later de *Rio* in de Meibloemstraat), *Vooruitzicht* (vanaf 1912 in de Meulestedeweg) en *Cinema Volkshuis* (vanaf 1919 aan de Dampoort).
Het succes was het grootst na de Eerste Wereldoorlog, toen in *Vooruit* zelfs opera's werden vertoond, op film wel te verstaan, maar toch gezongen door opera-vedetten als Hélène De Keukeleire, Evarist De Bouvre en de tenor Gorlée en begeleid door een koor en orkest!
In 1920 waren er in Gent al twintig cinemazalen. Het *Coliseum* op de nabijgelegen Kuiperskaai was met zijn drieduizend plaatsen de eerste moderne filmzaal van de stad. Dit eclectische bouwwerk uit 1884 was oorspronkelijk opgericht als *Le grand palais du Valentino* en in 1911 naar een ontwerp van Geo Henderick verbouwd in

Bouwplan van cinema Forum aan de Frans van Ryhovelaan
S.A.G., reeks G12, nr. 1931 R26

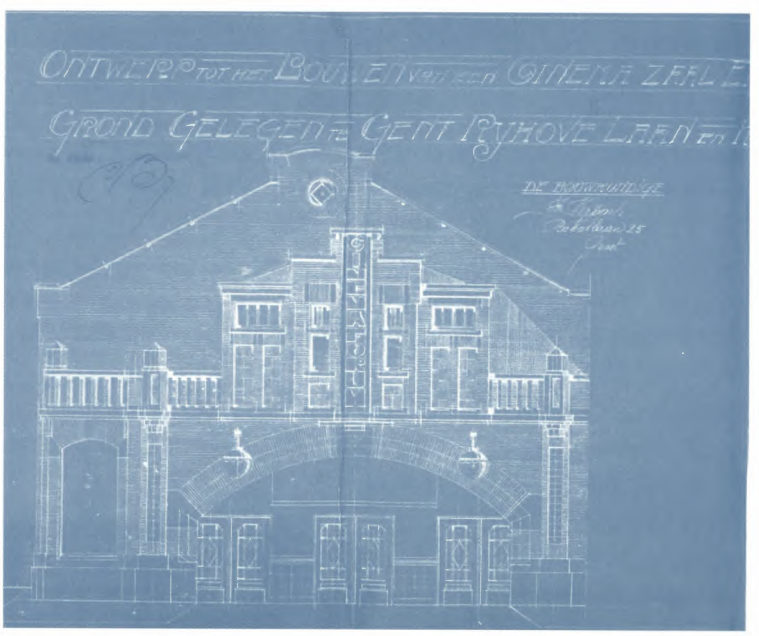

art nouveau-stijl. Tijdens de Eerste Wereldoorlog hadden de Duitsers er de music-hall *Wintergarten* ingericht en tijdens de Tweede Wereldoorlog maakten de Canadezen er een sportclub Maple Leaf van. Deze functie zou het *Coliseum* met vooral boks- en basketmatchen blijven behouden, samen met een aantal 'historische' popconcerten (John Mayall o.a.), tot het jammerlijke verval, eindigend in een sloop.
Maar terug naar de *Palace.* Met haar veelkleurige gedurfde decoratie was dit de modernste filmzaal van Gent, ook al 'verguldde' zij enkel de zwanenzang van de stillefilmperiode. Begin 1930 zou immers de speciaal daartoe vernieuwde *Ciné Majestic* met 'sprekende, zingende, dansende' succesfilms een nieuwe generatie bioscoopgangers lokken. Al zouden vele zalen nog lange jaren enkel stille films vertonen, toch werden ook *Vooruit* en *Vrijheid door Broederschap* reeds in 1932 omgebouwd tot het vertonen van klankfilms.
Nog in de Veldstraat, meer bepaald daar waar nu H&M is gevestigd, werd in 1935 *Cinema Actual* geopend, die in zoverre merkwaardig was dat er oorspronkelijk uitsluitend actueel nieuws werd gedraaid. Vandaar de naam uiteraard. In 1938 werd de zaal omgedoopt tot *Cineac* en in 1941 tot *Eldorado*, waar gewone speelfilms werden gedraaid. De *Eldorado* sloot in 1966.

Zowel de interieurdecoratie van de *Palace* als van de *Rex* waren een inspiratiebron bij de evocatie van de huidige *Palace* in het MIAT, weliswaar teruggebracht tot de grootte van een bescheiden wijkzaaltje. De vormgeving van het MIAT-zaaltje is zowat een gemene deler van wat de filmtempelarchitectuur toen voorschreef vanuit Hollywood: glamour, gedurfde kleurkeuze, de nieuwe vormentaal van de art deco en nieuwe lichttechnieken. Met andere woorden het gedroomde kader voor jan-met-de-pet én moeder-de-vrouw om in het donker voor de duur van een film de dagelijkse ellende van de economische crisis te kunnen vergeten. Dat filmgeluk zou duren tot de jaren zestig en zeventig toen achtereenvolgens de *City, Eldorado, Metropole, Metro* (werd supermarkt), *Scaldis, Royal, Prado, Forum, Cameo* (nog gediend voor het Gents Amusementstheater), *Ideal, Novy en Scala* verdwenen. Daarna gaf de *Decascoop* (nu *Kinepolis*) in de jaren tachtig de nekslag aan de *Savoy, Capitole, Rex, Select, Majestic* (werd textielzaak) en *Century*. Alleen een als *Sphinx* herdoopte *Calypso* en natuurlijk *Studio Skoop,* geopend op 16 september 1970, overleefden.

De sekscinema's zoals het *Leopoldje,* de *ABC* in de Vlaanderenstraat en die aan de Dampoort kwamen niet aan bod. Hun verhaal zal voor een andere keer zijn.

Ronny De Schepper

Edito

De redactie tracht in iedere aflevering van *@rchieflink* een divers aanbod te brengen. De leden van de vriendenkring op de hoogte houden van het reilen en zeilen van het Stadsarchief is het eerste en belangrijkste aandachtspunt. Gentse geschiedenis brengen op basis van bronnen in het Stadsarchief of elders bewaard – en dan liefst uit diverse periodes - is het tweede en de aandacht vestigen op Gentse bronnen elders bewaard, het derde.

Ook in dit nummer is de redactie erin geslaagd een mooie mix te realiseren. Leen Charles schetst de realisaties van het Stadsarchief in 2007, terwijl de *link* aantoont dat wanneer de leeszaal op vrijdag noodgedwongen gesloten is, er daarom niet minder wordt gewerkt. Selecteren en ontsluiten met het oog op het ter beschikking stellen van documenten is immers een hoofdopdracht van elke archiefinstelling. Luc Devriese bestudeert grondig de evolutie van enkele begrippen die fundamenteel zijn in de Gentse middeleeuwse geschiedenis, terwijl bij Ronny De Schepper de Gentse filmgeschiedenis aan bod komt, die voor velen van ons een vleugje nostalgie zal meebrengen.

We wensen u veel leesplezier.

Griet Maréchal

Huis en stede gestaan en gelegen ...

In ettelijke duizenden veertiende- tot zestiende-eeuwse akten afkomstig van de Gentse schepenbanken van de Keure en Gedele is er sprake van *een huis en stede gestaan en gelegen,* waarop een plaatsomschrijving volgt. *Huis en stede* lijken pleonastische stereotypen, maar schijn bedriegt: de dubbeltermen beantwoorden wel degelijk aan een dubbele realiteit. Wat een huis is weten we wel, maar wat onze voorouders met *stede* bedoelden, is minder duidelijk. Om dat te ontraadselen moeten we, net als voor de in een vorige bijdrage behandelde *erven* (in *@rchieflink*, 2006, jg. 6 nr. 2) een heel eind in de tijd terug. Dat kan op stevige wetenschappelijke basis aan de hand van *De ontstaansgeschiedenis van het begrip 'stad'* van Jozef Van Loon in 2000 te Gent uitgegeven door de *Academie voor Nederlandse Taal en Letterkunde (KANTL)*. Hierin wordt het ontstaan en de verspreiding van de term *stede - stad* en daarbij nog *burg - burgus*, *port - portus* en *wik - vicus* geschetst in een brede Noord - West - Europese context. Veel aandacht gaat naar het sleutelwoord dat ons hier aanbelangt: *hofstede*.

Foto van het Vry Huys - Vry Erve 'Den Ram' in de Hoogpoort
S.A.G., foto S.C.M.S., nr. 2225

Hofstede kennen we nu als een landbouwbedrijf, maar oorspronkelijk duidde het enkel de plaats aan waarop een huis of een boerderij staat, stond of kon staan. De term had een bijzonder waardevolle rechtsbetekenis. Hij wees een perceel aan uit het bezit van de grondeigenaar, de heer, dat door hem in gebruik was gegeven aan onvrije lieden. Die mochten er op wonen en hun bedrijf uitoefenen. Een hofstede was, met andere woorden, een veelbetekenend rechtstopografisch begrip: *locus legitimus*. Men kan zich best voorstellen dat de heer met het *gunnen* van hofsteden onder zijn horigen daarmee niet aan allen, maar aan sommigen een voorrecht toestond. Wie daarbij op zijn honger bleef - dikwijls letterlijk - kon dat recht niet aanvechten, de stede was onbetwistbaar, tenzij men aan de voorrechten van de heer zou raken. Deze zag trouwens zijn toelating tot grondgebruik graag bevestigd via een jaarlijks te voldoene verplichting. In latere tijden werd dit meestal een per definitie vaste cijns. Dit bestendigde de erkenning van de grondeigenaar en het systeem bleef bestaan,

ook nadat de cijnsbetalingen door muntontwaarding zo goed als symbolisch werden. Dergelijke cijnzen konden ook op ander grondgebruik, bijvoorbeeld op akkerbouw, betrekking hebben. Het woord *stede* betekende, althans in Gent, het voorwerp van de cijns, m.a.w. de toelating tot gebruik van een grond, meer bepaald voor bebouwing. In het volgens Hans Van Werveke en Frans Blockmans baanbrekende en magistrale werk van Guillaumes Des Marez *Etude de la propriété foncière dans les villes du moyen âge* (Gent - Parijs, 1898, p. 81) luidt het als volgt: 'L'expression *stede* finit par désigner la censive (de cijns) c'est à dire le fonds accensé sur lequel le censitaire a bâti. Celui-ci nomme son bien *huus ende stede* ou bien *huus ende hofstede'*. In Latijnse bronnen werd dit *domistagium*.

De rechtsconnotatie van de term stede is niet alleen terug te vinden in de samenstelling *hofstede*. Zo is een *molenstede*, zoals vermoedelijk *Meulestede* bij Gent, een plaats waar recht op malen aan verbonden is, ook als er nooit een molen stond. Ook begrippen waarvan men het niet zou verwachten, bezitten een pregnante juridische betekenis, schrijft Van Loon. Een *haardstede*, doorgaans synoniem voor woning, is in feite een rechtsbegrip ontstaan in de fiscaliteit. Zelfs het onderscheid tussen *bedstede* en *legerstede* berust op een verschil in rechtsstatus. Het eerste is het erfgerechtigde bed, het tweede is de ligplaats die toegewezen werd aan bijvoorbeeld ingekwartierden of gevangenen.

Op de hofstede mocht de boerenfamilie een huis en stallingen bouwen en het land bebouwen. In *bouwen - bebouwen*, *huizenbouwer - landbouwer* (samengetrokken tot boer) zit hetzelfde woord. Het gaat terug op de tijd toen de mensen sedentair werden en min of meer permanente hutjes optrokken op de grond die ze konden bewerken. Wie hieraan mocht twijfelen, moet maar eens de korte bijdrage van Jacques Van Keymeulen in de Gentse uitgave voor de Open Monumentendag 2006 *Import Export* inkijken. In dit licht gezien valt het gemakkelijker te begrijpen dat huizen als roerend goed beschouwd werden en dat ze eigendom waren en bleven van de families die ze eigenhandig gebouwd hadden of tegen enige vorm van betaling overgenomen hadden. Belangrijk in dit verband is ook voor ogen te houden, dat de gronden waarop ze stonden hoe dan ook eigendom bleven van de heren (landheren, te Gent vanaf de late middeleeuwen vrijwel steeds instellingen) die de hofsteden *gegund* hadden (zie *Stabiele gronden en verhuizende huizen* in *@rchieflink*, 2006 nr. 4). In rurale gemeenschappen was de grootte van de steden (hofsteden) meestal bepaald in functie van het levensonderhoud van een familie. In Velzeke waar de situatie zeer goed kon bestudeerd worden, werd het centrum, de *Vrijheid*, ingenomen door zo'n veertig hofsteden van één bunder elk (in het Land van Aalst: 1,23ha.). Daarnaast konden de boerenfamilies meestal gebruik maken van aanvankelijk gemeenschappelijk benutte gronden buiten hun eigenlijke hofsteden.

Hofstede associëren we nu met het platteland. Dat ook de expansie van de steden kon gebeuren door uitgifte van nieuwe hofsteden, die later binnen de opeenvolgende grotere stadsomwallingen terechtkwamen, valt gemakkelijk te begrijpen. Minder evident is de situatie in stadscentra als dat van Gent. Daar waren de meeste huisbezitters geen onvrijen meer, terwijl de gronden (erven) vanaf ongeveer de elfde eeuw als *vrij eigen goed* (allodium) in handen waren van de *erfachtige lieden* (viri hereditarii). Deze lieden worden met hun hele hebben en houden (voor zover bekend) ten gronde beschreven door Frans Blockmans in zijn grote werk *Het Gentsche stadspatriciaat tot omstreeks 1300* (Antwerpen, 1938). We mogen aannemen, dat de *erfachtigen* eerst sporadisch, daarna systematisch aan *erfloze* bewoners en nieuwkomers percelen in gebruik gaven om te bebouwen en op te bouwen. Ze gingen daarbij op dezelfde wijze te werk als de hoger beschreven heren met hun horigen op het platteland. De aspiranten kregen een stede toegewezen en die gingen daarvoor de verplichting aan de landheer een cijns, dikwijls erfelijke rente genoemd, te betalen. Die situatie bleef verder bestaan in de twaalfde – dertiende eeuw, toen de meeste van deze gronden door schenking of koop in handen kwamen van vooral parochiale instellingen, godshuizen en begijnhoven. Ook de stedelijke overheid ging op dezelfde manier te werk met de gronden die zij in functie van de verdediging verworven had. Deze bleven stadseigendom, maar ze werden verkaveld tot huispercelen en *in cijns gegeven* aan degenen die er huizen op bouwden of er later huiseigenaar werden.

Het is in dit kader dat we de uitdrukking *huis en stede* moeten situeren. In de Gentse oorkondentaal had *stede* in *huis en stede* dezelfde

rechtsbetekenis als hofstede. Naast een overvloed van vermeldingen *huis en stede* in archiefteksten over de Gentse Kuip zullen we ook nog lang *hofsteden* aantreffen. In het eerste *stadscijnsboek* uit 1337 (reeks 152 nr. 1, f. 28v.) werd achteraan een reeks van veertien nieuwe cijnzen ingevoegd onder de titel *Dit syn de ofsteden die ghegheven waren bachten sente Jans huus* (achter Sint-Jan in d'Olie in de Nieuwpoortwijk). Uit de aangegeven afmetingen en cijnstarieven kan afgeleid worden dat dit typische stedelijke huispercelen waren. In de *stadscijnsboeken* (reeks 152 nr. 8 en 9) werden in 1495 in vermoedelijk verder volledig volgebouwde straten nog zes cijnzen als *hofsteden* aangeduid. Ook deze waren niet groter dan de naburige cijnspercelen en uit de verdere bewoordingen valt af te leiden dat de term *hofstede* hier gebruikt werd voor plekken waar vroeger huizen op stonden, in de betekenis dus van *stede* zoals in de oorkonden. In aaneengesloten bebouwing was het niet meer dan een huisperceel of een deel daarvan.

In ons hedendaags taalgebruik zouden we *stede* en de daarmee inherente cijns nog het best kunnen vertalen als een plek waaraan ooit een bouwtoelating verbonden werd, een toelating bestendigd door een periodiek verplichte vaste vergoeding. Dit systeem verschilt fundamenteel van de actuele situatie in drie aspecten: (1) de personen aan wie de bouwtoelating gegund werd, waren niet de grondeigenaars, (2) het was niet de overheid die daarover besliste, maar het waren vroegere grondbezitters die dat statuut gegeven hadden, en (3) er was een meestal jaarlijks te voldoene vaste

Foto van het Vry Huys - Vry Erve 'Den Ram' in de Hoogpoort S.A.G., foto S.C.M.S., nr. 2228

vergoeding aan verbonden. Aan die toelating kon niet meer getornd worden door de latere grondeigenaars. Vandaar het onveranderlijke, 'eeuwige' karakter van de cijnzen.

Hiervan kon enkel afgeweken worden door de cijnzen *vrij* te kopen (Des Marez, G., 1898, p. 32 - 36) en dit brengt ons terug tot de zuivere eigendomssituatie van de *erfachtige lieden*. Deze eigenaars van een huis op hun eigen grond, hetzij geerfd van de oorspronkelijke *erfachtige lieden*, hetzij vrijgekocht, bezaten slechts een kleine minderheid van de stedelijke huispercelen. In de vijftiende – zestiende eeuw ging de oorspronkelijke rechtsbetekenis van dit statuut stilaan verwateren en werd bijna inhoudsloos. Buiten het feit dat er geen cijns moest betaald worden aan een landheer, waren er geen voordelen meer aan verbonden. De waarde in koopkracht uitgedrukt van die vaste cijnzen werd immers alsmaar geringer. In dezelfde tijd of nog vroeger ging het begrip *stede* vervagen. De in oorsprong feodale betekenis van het woord in de zin van afhankelijkheid van en bescherming door een heer, was in de stad trouwens altijd al minder uitgesproken.

Waar er tot aan de tweede helft van de vijftiende eeuw geen twijfel mogelijk was over wat bedoeld werd met *huis en erf* (een huis op eigen grond) en *huis en stede* (huis op een grond van iemand anders), begon men het ongeveer vanaf die periode nodig te vinden het eerste eigendomsstatuut aan te duiden als ***Vrij** huis – **Vrij** erf*. In feite wijst dat woordgebruik er op dat men niet goed meer wist waarover men het had. De toevoeging *vrij* bij *huis* was eigenlijk inhoudloos en een *erf* in de oorspronkelijke betekenis was sowieso *vrij* als allodiaal bezit. Het begrip *allodium* duidt immers op een uitzonderlijke vorm van grondbezit waarover het bezitsrecht absoluut is. Het woord (meervoud: allodia) is een verlatijnsing van een Germaanse uitdrukking die zoveel betekent als helemaal eigen (vrij). Een huis op cijnsgrond kon in de achttiende eeuw zelfs beschreven worden als *huis, stede en erve*, een terminologie die twee aan elkaar tegengestelde rechtsbegrippen verenigt. In feite betekende *stede* hierin niets meer en was de oorspronkelijke inhoud van *erf* volledig verloren gegaan. De glorietijd van de erfachtige lieden die aan *erven* hun naam en status ontleenden, was lang voorbij.

Luc Devriese

Het jaar 2007 in vogelvlucht

Tekening van de hoek Koornlei-Penssteeg door J. Putman, 1983. S.A.G., PK DZD 363

Bezoekers

Het Stadsarchief mocht in 2007 maar liefst 910 bezoekers inschrijven in de leeszaal. Dit zijn er 212 meer dan in 2006. Al deze mensen samen kwamen 4074 keren naar de leeszaal. Deze 910 bezoekers consulteerden 6513 stukken uit de depots; hierin worden de consultaties op microfilm of de raadplegingen van de handbibliotheek in de leeszaal niet meegerekend. Mannen zijn goed voor 58% van de aanvragen, vrouwen voor 42%. Het gros van deze bezoekers is afkomstig uit België (876); buitenlandse klanten komen uit Nederland, Frankrijk, Duitsland, Zwitserland, de Verenigde Staten, Engeland, Italië, Luxemburg en Ierland. Driekwart van onze klanten komt uit Oost-Vlaanderen en een 12% uit West-Vlaanderen.

Het bezoekersprofiel bevestigt het motto van de Stad Gent als *stad van kennis en cultuur*. De groep afkomstig uit het onderwijs maakt opnieuw 34,5% van onze bezoekers uit (studenten 27,6%). Op de tweede plaats volgen allerlei mensen uit de dienstensector (20,5%); mensen op rust maken 16,4% uit van onze klanten.

Stukken uit het Modern Archief (vanaf 1795 tot nu) worden het vaakst geconsulteerd (47,3%), gevolgd door het Oud Archief (34,7%); documentaire bestanden maken 13,6% uit van de consultaties.

Activiteiten

Een succesrijke opendeurdag met acties rond het *Groot Plan van Gent* (1619) van Jacques Horenbault, bracht heel wat nieuwsgierig volk over de vloer. Tijdens de jaarlijkse bestandencontrole werd de controle van de *Atlas Goetghebuer* afgerond en werd gewerkt aan de selectie van het statische Gemeentearchief van Ledeberg. Het Stadsarchief leverde stof aan voor de *Historische Atlas van Gent* en nam zelf het initiatief tot de publicatie van een bronnenoverzicht voor de studie van de twee wereldoorlogen. (*Buskruit en Sauerkraut. Oorlogsbronnen in De Zwarte Doos (20ste eeuw)*.

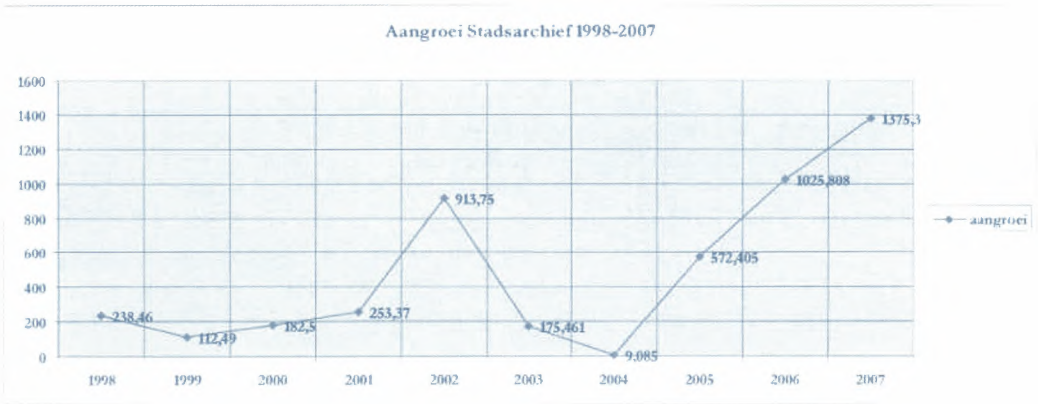

Aangroei

In 2007 groeide het Stadsarchief aan met 1375,3 meter. De grootste leveranciers van archief waren het Dienstencentrum van Sint-Amandsberg (statisch archief, circa 550m), het MIAT met enkele bedrijfsarchieven (ca 324,8m), de stadskas (73,7m) en de bouwdossiers (40,5m). Sinds de verhuis naar De Zwarte Doos is een echte inhaaloperatie aan de gang, waarbij statische archieven uit de deelgemeenten worden overgebracht.

Vanzelfsprekend waren er ook tal van schenkingen van privé-personen of van verenigingen (archief, documentatie): de lagere jongensschool Sint-Vincentius a Paulo (Maïsstraat), de Vlaamse Opera, het Neerhof (overgebracht van de UG), de karabijnschieters van het Ministerie van Financiën afdeling Gent (Finagent) en circa 650 tekeningen van stadsgezichten door studenten *Architectuur en Stedenbouw* (periode 1976-1989).

Leen Charles
Stadsarchivaris

Klaar voor vernietiging!

Vruchtbare vrijdagen

Sinds januari 2008 is vrijdag voor het Stadsarchief 'depotdag' geworden. Dat wil zeggen dat iedereen die dag meewerkt aan de verwerking van nieuw aangeleverde archieven. De eerste zes weken namen we het gemeentearchief van Sint-Amandsberg onder handen. Eén deel van het team herverpakt de dossiers bouwaanvragen en controleert de klappers, zodat deze veel geconsulteerde dossiers veel sneller raadpleegbaar worden. De andere personeelsleden werkten aan de selectie: van 4262 inventarisnummers werden er 1072 bestemd om vernietigd te worden. Het overgrote deel van deze documenten zijn financiële stukken uit de periode 1947 tot 1976, waarvoor de bewaartermijn van dertig jaar ruimschoots verstreken is. Door deze selectie komt honderd lopende meter archief niet in de rekken van het depot terecht.

Jo Van Herreweghe

colofon

@rchieflink is de driemaandelijkse nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files, een ondersteunende vzw voor het Stadsarchief van Gent

Het abonnement is begrepen in de lidmaatschapsbijdrage: 13 *euro* individuele leden, 15 *euro* gezin, 25 *euro* steunende leden en 250 *euro* ereleden.
Een los nummer kost 4 *euro*.
Nieuw rekeningnummer:
000-3252077-55

Adres GOF
p.a. De Zwarte Doos Stadsarchief,
Dulle-Grietlaan 12, 9050 Gentbrugge
Tel (09)266 57 60
E-mail stadsarchief@gent.be
Website: www.archieflink.centerall.com

Coördinatie en eindredactie
Valérie Meillander
Christine Duthoit

Verantwoordelijke uitgever
Griet Maréchal, Visserij 11,
9000 Gent

ISSN - nummer: 1376-2966

Foto's:
Storm Calle, tenzij anders vermeld.

Inhoud
Evé Grafica - Erika Vanderstockt,
Gent, GSM: 0486/51.78.88

Druk
J. Verbeke, Gent

Inhoud

- Gentse bioscopen 1
- Edito 3
- Huis en stede gestaan en gelegen 4
- Het jaar 2007 in vogelvlucht 7
- Link 8